

Toespraak Zuhail Demir

V-dag Migratie 30 maart – Brussel

“We zijn er in geslaagd om met het verbod op onverdoofd slachten, dierenrechten boven religieuze rechten te plaatsen. Kunnen we dat nu ook alstublieft doen voor vrouwenrechten?”

Mijn pleidooi tijdens de V-Dag Migratie en Integratie van N-VA:

Sta me toe deze dag te openen met een stukje uit column van de Turks-Nederlandse journalist en columnist Erdal Balci. Een man die de Nederlander, maar net zo goed de Vlaming en iedere andere Europeaan een spiegel voorhoudt over wat zich in onze samenleving afspeelt.

Het gaat over migratie naar Europa vanuit Turkije. Een waar “de leraar” en “de imam” strijden over de geest en ziel van de bevolking. De strijd tussen de seculiere vooruitgang en de religieuze dogma’s.

Hij heeft als migrant die Turkse strijd gewoon zien verdergaan op Europese bodem. Net als ikzelf. Alleen kan hij het zoveel mooier verwoorden. Ik lees het even voor.

“De jaren negentig braken aan, het nieuwe millennium gingen we vervolgens in. De toenemende macht van de imams kon je meten aan de rokken die steeds langer werden. Toen de benen eenmaal volledig bedekt waren, was het de beurt aan het haar van de meiden dat uit het zicht moest. Op de miljoenen sluiers verrees een nieuw regime dat onder leiding stond van een man die de imamopleiding had gedaan. Hij, Erdogan, overtuigde elk jaar een miljoen extra Turken dat de moslim de klant diende te zijn van de technologie van het Westen, maar niet van de immorele waarden ervan. Voor de moslim een gedachte net zo zoet als de stem van de lerares die mij had leren lezen”

Ik denk dat dit stukje zeer veel zegt over het migratieverhaal in Europa. Het seculiere Westen heeft verloren van de imam. Heel lang hebben we gedacht dat mensen de Westerse vrijheden vanzelf zouden omarmen als ze hier zouden wonen. En daarna dachten we dat ze die zouden

omarmen als we ze maar goed genoeg uitlegden. Beide gedachten hebben gefaald. Dat moeten we toegeven. De imam –Erdogan- is zelfs stukken populairder in ons land dan in zijn eigen Turkije. Sterker nog, nergens in Europa is hij populairder dan in Vlaanderen. En dat laat zich voelen. Uit onderzoek blijkt dat vier op tien Turkse Belgen de wetten van zijn geloof boven onze wetten stelt.

Hoe komt dat? Wel, in Turkije heeft het seculiere vooruitgangdenken verzet geboden. Dat doet het tot op de dag van vandaag. Hier heeft het seculier vooruitgangdenken in een hoekje toegekeken, hoe de imam zijn invloed deed groeien. Soms in ongeloof, maar nooit in verzet. Hier is de imam thuis in de traditionele politieke partijen die kerk en staat gescheiden houden. Hij levert er volgzame stemmen en wordt in ruil ongemoeid gelaten in een rijk gevuld subsidie-bad. Terwijl we de mond vol hebben over de inclusieve samenleving, financieren we de exclusieve samenleving. De ‘revolutie van de redelijkheid’ waar sommigen voor pleiten, is de ‘radicalisering van de lafheid’ waar de imam op rekt.

En zoals wel vaker zijn het meisjes en vrouwen die de rekening betalen voor die houding. Het verhaal van de imam begint bij vrouwen. Of zoals Balci het schreef: **Het is op de sluiers dat een nieuw regime verrijst.** In een maatschappij waar man en vrouw gelijkwaardig zijn, hebben zijn wereldbeelden geen schijn van kans. Stelt u zich even een politicus voor die vrouwen openlijk zegt dat ze niet gelijk zijn, dat hun taak ‘moederschap’ is, dat ‘contraceptie verraad is’... In West-Europa wordt zo iemand met pek en veren uit het parlement gedragen door de kiezer. En zo hoort het ook.

Maar voor zijn maatschappijbeeld, rollen we hier wél de rode loper uit. Het zijn de preken van zijn regime die hier via zijn moskeeën weerklinken. Het zijn zijn onderwijsinstellingen die hier scholen oprichten. Zolang hij het beperkt houdt tot ‘zijn’ burgers en ‘zijn’ vrouwen, wordt de imam niets in de weg gelegd. En als hij hier op bezoek komt om zijn boodschap te verkondigen voor een volle zaal, zit de ‘revolutie van de redelijkheid’ op de eerste rij te applaudisseren.

Wel, beste vrienden. Ik wil vandaag oproepen om die meisjes vandaag niet meer te beschouwen als ‘zijn’ vrouwen. Ik wil dat ze door Vlaanderen en Europa worden gezien als ‘onze vrouwen’. Want dat zijn

ze. Gelijkwaardige burgers die dezelfde rechten hebben als iedere andere Vlaming. En dat begint bij hen dezelfde bescherming te geven als iedere andere burger.

Door niet in te gaan op de druk van hoofddoeken op scholen 'normaal' te vinden, door jeugdhuisen niet te voorzien van aparte openingsuren voor meisjes, door de neutraliteit van de dienstverlening niet te laten vallen, door islamitisch onderwijs niet te faciliteren, door dubieuze organisaties uit thuislanden het leven moeilijk te maken en onderzoek na onderzoek op afstand te houden. Door ook bewegingen die niet gewelddadig zijn, maar wel een ramp voor onze samenleving zijn, te ontmaskeren en te ontmoedigen.

De regering richt vandaag een nieuw mensenrechteninstituut op en onderhoudt daarbij een strikte scheiding tussen religieuze rechten en vrouwenrechten. Hoe kunnen we vrouwenrechten ooit ernstig nemen als ze niet worden getoetst aan wat hen bedreigt?

Vorige week nog praatte ik met een meisje met hoofddoek, die in haar hoofd haar godsdienst al lang had verlaten. Haar lichaam blijft echter zitten in het geloof. Ze bidt voor haar ouders, draagt de hoofddoek voor haar ouders en straks zal ze huwen voor haar ouders. Ze is bang voor de toekomst. Als zij straks eigen keuzes maakt, verliest ze haar familie, haar netwerk, haar wortels. Ze wordt dan verstoet. Het vergt onnoemelijk veel moed om te kiezen voor een onzekere toekomst.

In alle eerlijkheid, we moeten ook in eigen boezem kijken: wat doen we voor dat meisje? En de vele meisjes zoals zij? Welke hulp is er voor haar?

Moeten we als overheid niet harder 'de leraar' binnen de moslimgemeenschap voeden dan de imam?

Het zijn vragen die we ons luidop moeten stellen. Zonder angst om uitgescholden te worden voor islamofob of racist.

Ik vrees veel meer de blik in de ogen van een hele generatie meisjes die we in de steek laten. Ik besef zeer goed dat ik ook zo'n meisje had kunnen zijn. Ik had het geluk van ouders te hebben die het nieuwe land met vallen en opstaan hebben omarmd. Mijn vader, mijn moeder. Zij waren 'de leraar'. Ik lig er wakker van. Wat als zij dat niet waren

geweest? Ik weet niet hoe mijn verhaal zou verder gegaan zijn. Hebben we niet de plicht als overheid om het daar niet alleen van te laten afhangen?

Om geradicaliseerde jongeren te helpen, hebben we allerlei begeleiding en programma's. Waarom niet voor mensen die hun geloof willen verlaten en openlijk kiezen voor een seculiere levensstijl? Een keuze die vooral meisjes zeer moeilijk wordt gemaakt. Zij verdienen onze steun. In hen investeren is investeren de toekomst. Zij zijn de wissel op de toekomst. Op onze toekomst.

We zijn er in geslaagd om met het verbod op onverdoofd slachten, dierenrechten boven religieuze rechten te plaatsen. Kunnen we dat nu ook alstublieft doen voor vrouwenrechten? Is dat niet de echte 'revolutie van de redelijkheid' die we nodig hebben?

(Dank aan wie deelt.)